

бъхтимъ, а не можемъ да свържемъ двата края.

— Ехъ, — рекълъ да го пораздума боляринътъ, — какво да се прави. Ако Адамъ и Ева бѣха послушали Господа, сега всички щѣхме да лежимъ по грѣбъ подъ сѣнката на райскитѣ дървета и печенитѣ яребици щѣха сами да влизатъ въ устата ни.

— Азъ да бѣхъ на мѣстото на Ева, никога нѣмаше да престѣпя божията заповѣдъ, — обадила се жената на ковача. — Глупачка е била тази Ева!

Боляринътъ се само усмихналъ и не отвърналъ нищо. Платилъ на ковача и си отишелъ.

Наскоро следъ това, боляринътъ повикалъ ковача и жена му въ палата си и имъ рекълъ:

— Ще ви взема у мене да ми наглеждате градината. Ще плѣвите цвѣтията и подрѣзвате дърветата. Всѣки день ще ядете на моята трапеза, ще ви давамъ по два ката дрехи и сто жълтици на месецъ. Съгласни ли сте да ме слушате и изпълнявате заповѣдитѣ ми?

— Какъ да не сме съгласни, — отговорили въ

